

۱ دسامبر ۲۰۰۹، آکادمی نظامی
وست پونت: باراک اوباما
دستور استقرار ۳۰ هزار سرباز
دیگر را صادر کرد و تعداد
نیروهای ایالات متحده را به ۱۰۰
هزار نفر افزایش داد.

شده بود، به جان آمریکایی‌ها وحشت انداخته بود. بعد از خراب شدن اوضاع عراق، دولت بوش اصلاً دوست نداشت افکار عمومی فکر کنند آمریکا در افغانستان نیز شکست خورده است، برای همین جریان رسانه‌ای سعی در تکذیب حداکثری همه چیز و تمام شده نشان دادن طالبان داشت. فرماندهان دست به کار شدند و در مصاحبه‌ها، دروغ‌های بزرگی از قدرت ارتش و پلیس افغانستان و شکست کامل طالبان مطرح کردند.

نویمان، سفیر آمریکا و ژنرال آیکنبری، فرمانده جنگ آمریکا در افغانستان، در گزارش‌های خود در سال ۲۰۰۵ پیش‌بینی شورش‌های فزاینده‌ای را در افغانستان در سال ۲۰۰۶ داشتند و درخواست ۶۰۰ میلیون دلار بودجه اضافی کردند، در حالی که فقط ۴۳ میلیون دلار آن تصویب شد. بوش اما هشدارها را سرکوب کرد و او و رامسفلد در انتظار عمومی جنگ را درخشان و در حال پیشرفت نشان دادند.

ژنرال بازنشسته ارتش، مک کری، چند ماه بعد با مأموریت ارزیابی وضعیت، به افغانستان و پاکستان رفت. گزارش ۹ صفحه‌ای او هیچ‌گاه علنی نشد: «طالبان بسیار خوب آموزش دیده بود و در فنون جنگی خود بسیار تهاجمی و باهوش عمل می‌کرد و به سلاح‌های خوبی مجهز بود.» او گفت: «شورشیان بدون ذره‌ای ترس یا احساس فشار از کمبود، بزودی ما را بیرون خواهند کرد.» او در مقابل گفت: «ارتش افغانستان به طرز فلاکت‌باری مهماتش نسبت به طالبان کمتر است.» او پلیس افغانستان را نفرت‌انگیز، بی‌ارزش، سرشار از بی‌لیاقتی، آموزش بد، فساد و گیج از مصرف مواد مخدر خواند و پیش‌بینی کرد در خوشبینانه‌ترین حالت، ۱۴ سال دیگر و تا سال ۲۰۲۰ طول می‌کشد تا نیروی امنیتی افغانستان بتواند مستقلاً کاری انجام دهد.